

מסורת הש"ס

(א) אכל חמור סימן ז'ק.
(ב) כולל במעשה. כגון סימן
(ג) ז'ק מ"ה. (ד) ז'ק מ"ה.
(ה) ז'ק מ"ה. (ו) ז'ק מ"ה.
(ז) ז'ק מ"ה. (ח) ז'ק מ"ה.
(ט) ז'ק מ"ה. (י) ז'ק מ"ה.
(יא) ז'ק מ"ה. (יב) ז'ק מ"ה.
(יג) ז'ק מ"ה. (יד) ז'ק מ"ה.
(טו) ז'ק מ"ה. (טז) ז'ק מ"ה.
(יז) ז'ק מ"ה. (יח) ז'ק מ"ה.
(יט) ז'ק מ"ה. (כ) ז'ק מ"ה.
(כא) ז'ק מ"ה. (כב) ז'ק מ"ה.
(כג) ז'ק מ"ה. (כד) ז'ק מ"ה.
(כה) ז'ק מ"ה. (כו) ז'ק מ"ה.
(כז) ז'ק מ"ה. (כח) ז'ק מ"ה.
(כט) ז'ק מ"ה. (ל) ז'ק מ"ה.

הנהגות הב"ח

(ה) נט' וא"ל איני יודע כן:

רבינו גרשום

אלא בחבורה כו. כרובא
דלא תלי במעשה. כגון סימן
והאלוהים המעשה חזו הכי:
אבל רובא תלי במעשה.
באר לא אולי בתר רובא
אלא חייש לטעמו מא
מעשה בשמא אע"פ עליו
זכ' א"ל: כפ"ה. דבת
שליש דלא לכתוב: עד כאן
דבר ר' ישמעאל: עי'
כמו דבר ר' ישמעאל: עי'
שינויה בת ששה. חרשים
יולדת בתוך שנתה דמינן
דבר חרש שבינו ומתכבד
לפניו שבינו וטענה (ה)
חרשים יולדת לפני שנתה
וטענה פניו מבכורה: אני
לא בארי לורי מדה זו:
דמיני וידעו אע"פ שנתה כיון
ששה אם לא: אלא כל
שנתה כיון דאע"פ שנתה
שקבא מחייב שיהו גוזה
ספק בכל אפילו בת שנתה
ר' ישמעאל סבר טינוף
אני פוסק. וטענה חק'
דאי לכתוב דלא יודע דעיו
האפילו אע"פ שנתה כיון
נפיקה בכן: ר' ישמעאל
סבר אין חוששין לטעמו.
כיון דלא חזונו אין חוששין
לכיון חזונו דתוך שנתה
יולדת דתתרי לא עברה:
האמר רבא מחבורה (ה)
ישמעאל כר"מ סבירא ליה
דחייש לטעמו. אפילו רובא
דליתיה קין דלא חזונו
האם בני נחושין לטעמו
אני לא חזונו: אין חייש
לחבורה. לחייבה בכבורה
דמיניו חבורה אין יולדת
בתוך שנתה וקין גמי
אימר לא יולדת ומחייבה
בכבורה. אבל האם אם
חייש לטעמו דטעמי חייני
קולא ופוסקין כן בכבורה:
ואי איני אומר כן:
מפני שחייבה כגון אמר
מ"י: מאי אכא כן גמריה
לסבירה. אלא אמר רביני
גמריה פד שלמה פרי:
כבורה הינו ואני איני אומר
כן ולדבריה שניהם מושגים
דטענה פוסק: כגון שנינו
בסוף ששה חרשים שנולה
כשמתחיל חרש שבינו:
ואיכא בנייהו דדעיר דאמר.
דמינוף (ה) יום הוי: ללכריה.
שלא נאמר בה יולדת
בתוך שנתה משמע שיהו
ראשון בחלתה שנה שניה
יולדת: אית ליה דעירי.
דל' יום שלמים מטנפת
המתכבד: חרשים שלמים
(שבי) שיהו עבדי כהמ
דקד' נפשי יולדת יום
אחר שנתה שניה: ללכריה
דאמר. יולדת בתוך שנתה

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

ב.

עין משפט
גיר מוצה

א מ"י פ"ד מהלכות
בכורות הלכה י' ט"פ
י"ד סימן ט"ז סוף

שיטה מקובצת

(א) לו לישמעאל טעיה וחיבה
לוי נמחק: ב אלא אמר
סיני: ג ואני איני אומר כן:
(ד) לסבירה כגון שנינו:
(ה) כפ"ה. רובא בטינוף:
(ו) כפ"ה. רובא בטינוף:
(ז) כפ"ה. רובא בטינוף:
(ח) כפ"ה. רובא בטינוף:
(ט) כפ"ה. רובא בטינוף:
(י) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יא) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יב) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יג) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יד) כפ"ה. רובא בטינוף:
(טו) כפ"ה. רובא בטינוף:
(טז) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יז) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יח) כפ"ה. רובא בטינוף:
(יט) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כ) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כא) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כב) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כג) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כד) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כה) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כו) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כז) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כח) כפ"ה. רובא בטינוף:
(כט) כפ"ה. רובא בטינוף:
(ל) כפ"ה. רובא בטינוף:

מחוררתא רבי ישמעאל ב"מ ב"ה דחייש לטעמו. ומטעם
סמך מיעוט דאין מתעבדות לחוקה דנחוקה שלא
ילדה ולחורר ליה רובא אין לחושבו ודאי כבוד דלא היו אלא פלגא
ופלגא דלאחר בר"פ נחמא דחייש לטעמו (דף קט.) ושם הארמתי וזה

דמטרינן כספק טומאה בפרק כסי
הס' וחולין דף פו.) היינו משום דלפנין
מטעם (א) ליתיה דכר שאלו בו דעת
לשאל ולהכי קאמר החס' חס' אחר
ספק טומאה לטעם יאמרו ספק איסור
לחיסר: **רבינא אמר אפילו תימא**
רבנן. תימא דלא משני הכי בר"פ
נחמא דחייש לטעמו (דף קט.) ושם אומרי
דלא מנשא ולא מחייב עד שמתע
שמה (ומעבדת) היא למה י"ל דחשש
דלדס לא חשיב עלי במעשה כמו
חשש דכהמ (א) דפעמים דכהמ
לפני דלדס דלא נחשבו חס'
הפועלים (ב"ה דף סג.) דמתר להכח
כמחול בשפוסת: **ורבי יהושע**
סבר חוששין לטעמו. וא"ל הא י"ל קא
מסקינן לקמן דרבי יהושע על חס'
למיעוט דדעיר ממחוי' ללחש נחמא
ר' יהושע אומר אינה חושש וא"כ
הכי חייש הכא למיעוט דמטנפות
ועוד דכ' הוי גוזה דהכא אפילו ר"מ
לא חייש דלאחר בר"פ פירק נחמא
דיבמות (דף קט.) דהיכא דליכא רובא
וחוקה הוי המיעוט מיעוט דמיעוט
והכא איכא רובא דאין מטנפות וחוקה
הוי בחוקה שאלו ילדה י"ל דמ"מ
לא הוי ודאי כבוד (ד) שנתן לכהן
דליכא חוקה ממונה דעדיפא יהימני
מחייב עלי הרואה ואפילו לר' דאולי
בממונה אחר הרובא דהכא דמחור
שור לחייב גמלא נגמא (ב"ה דף מו.)
היינו משום דלאחר קיס י' נפסא
שאלו מן הרוב אי' י' נחלק בין ממון
שאלו ל' חוששין לממון ש' ל' חוששין
ומיהו הוי קאם חייבה דלענין ללקוח
נגיזה ועבודה ולענין ליקרב למוזה
חשיב ודאי כבוד דאולינן נחמא רובא
וחוקה ולענין נתינתו לכהן יחשב ספק
וגמלא לתר' דליכא חוששין למיעוט
דמטנפות משום דרוב כהמות
מתעבדות כשנגיעות לזמן שלחיות
לחשש (ב) כי (ומתעבדות):

לקולא אמר חייש ואפילו לכהן
ימת כיון דקרב למוזה (א)
ומיהו גבי חמורה קשה דהוי לן
לחשש ממון כיד נעלים ולא נחל
במר רובא דאפילו רב מודה הכא דאין

הולכין בממון אחר הרוב כדפי' לעיל י"ל דגור חמורה אפי' כהמ טהורה: **ואיבעיתא** איא ב"ה
דכוס בעי למימר (א) לקולא לא חייש משמע דהיינו לר' ישמעאל אכל לר"מ חייש ומכ"מ אין לדקדק דהא דר"מ חייש למיעוט היינו
מדלוריימא מדחייש הכא אפילו להקל דהיינו (א) שלא (א) נמנו לכהן דלא אולינן בממון אחר הרוב אי' משום דליכא רוב (א) מתעבדות כשנגיעות
לזמן הרואות להתעבד שמסיע למיעוט ופ"י (דף לז.) גבי גניבת בית אונייק אחר דר"מ חייש למיעוט וגור רובא אטו מיעוטא
ולא גור שאר מקומות אפי' אותי מקום משמע דכאזני מקום נמי (א) לאי מדלוריימא אלא מדדנן מטעם גזירה אפי' מיעוטא ופ"י קדולין (דף כג.)
נמי דפרקי לר"מ פסק וקדשים מאי איכא למימר דשרא דחמנה ולא קאמר נצר תאזי מאי איכא למימר דשרא דחמנה משמע דמדדנן חייש
למיעוטא ואפילו גור נצצר תאזי נפסק וקדשים לא גור דלא אפשר ואף על פי שלא יכלו להעמיד שם גזירתם העמידה היכא דאפשר ה"נ
דלוריימא היכא דאפשר (א) אפשר היכא דלא אפשר נצדוק לא אפשר דאס' חייש דנדלוריימא אין חילוק בין אפשר ללא אפשר לא היה
לחכים לחוש ולגזור היכא דאפשר כיון שראי' שם מקום שלא חשו כגון היכא דלא אפשר ומיהו היכא דחוקה חשיבת למיעוט דגמלא
דחייש ר"מ למיעוט מדלוריימא (א) מדטרה גבי מינוף ליעוד רואה להחיר בפרק כסי (ה) חולין דף פו.) לשחוט אותו וזה בנו אחר
חשיבת חרש שוטה וקטן (א) דאף על גב דאין רוב מעשיין מקולקלין (א) וא"ל דבפרק הובב (ב"ה דף נה.) גבי חמשה חומשין הן משמע דדמאי
הי' מדדנן אפילו לר"מ דקאמר עשו חזוק לנצריהם ולמה אינו טבל דלוריימא דקמון מיעוט דאין מעשרים לחוקה טבל י"ל דאין זה
חוקה דלמלא כרבי אשערי י' עזרה ששכנסה כמון (בכרות דף סג.) ועוד דאין להחוק שום אדם ברשע כשנצל מיעוט שאלו מעשרין:
חלל

